

שרה פרצ'יק ז"ל

שרה עוזבת את בית החולים רק בתום שלושה שבועות משום שאין אפשרות לחזור לאשדות המופגזת. אשדות מפונה מנשיה וילדיה ליגור וחיפה, והיא עוזבת עם תינוקה ומגיעה ישר ליגור. פרצ'יק רואה את בנו לראשונה אחרי חודש, כי יותר חשוב ונחוץ להשאר בעמדה באשדות.

ביום העצמאות השלושים למדינה שרה מסכימה להגיד כמה מילים ולספר בקצרה את ספור לידת אברהם בתאריך כל כך משמעותי, והיא אומרת: "האמת שלא חשבתי על זה אז, לאחר הלידה לא חשבתי על הרגע הגדול הזה שמתחולל, וקראתי לו אברהם על שם הסבא, גם זה שם היסטורי". ושאינו חושבת על זה עכשיו, תראו איזה קשר – אברהם הוא אביו מולידו של העם היהודי, ביום שבו נולדה מדינת היהודים. דרך הסיפור הזה של שרה אנחנו יכולים להשקיף על האנשים שחיו את התקופה, מהסיפור של שרה אני רואה את אנשי המעשה שהפחו רוח בכנפי ההיסטוריה, ורק שנים רבות אחר כך שמעו את משק אותן כנפיים.

שרה השתתפה בחוג התנ"ך של ישעיהו ז"ל עם עוד חברות, ועליה ושכמותה אמר ישעיהו: "הן תלמידות חרוצות ומתמידות, קשובות ומתרגשות, הרבה מורים היו מאחלים לעצמם תלמידות כאלה". ומצאתי דברים שכתבה שרה ב 1979 לאחר ביקור עם מועדון 'חמישים פלוס' בבסיס חיל האויר ברמת דוד. היא מתארת את התרגשותה והתרשמותה ומרעיפה תודות על המארגנים.

המשך בעמוד הבא..

94 היו שנותיה של שרה על פני האדמה. היא נולדה ב 1908 בליטא, לינטה ודוד ארקוביץ', שם הצטרפה לתנועת 'החלוץ', עלתה לארץ ב - 1938 בתחילה הגיעה לעין שמר ושנה אחר כך לאשדות יעקב. מאז, בנתה, פעלה, עבדה והקימה משפחה בביתה אשדות יעקב, כאן פגשה את דוד ז"ל, כאן נישאו ובנו בית.

בינואר 45 נולדה אביה בבית החולים עפולה, שרה לא סיפרה, אף מסיפורים של חברות אחרות אנחנו יודעים אילו תלאות עברה כל אחת, כשהגיעו ימיה ללדת. בעבודה לא היו הנחות, והדרכים לא היו ממש 'יהיי- ואיס', ויש להניח ששרה נסעה מספר ימים לפני הלידה לעפולה, ופרצ'יק נשאר בעבודה, ושרה לבד מחכה ללידה ושבה הביתה נושאת את אביה בזרועותיה, חוזרת לאישה דוד, חוזרת לעבודה ומגדלת את אביה.

והשנים שנות מאבק, מאבק על האדמה, מאבק של חברה, על בית לעם היהודי.

כמה ימים לפני הכרזת המדינה, בעוד שרה בימי הריונה האחרונים, מתחממת הגיזרה, אי אפשר לנסוע לטבריה כדי ללדת והיא נוסעת שוב לעפולה, התחושה ההיסטורית של אותם ימים לא מעסיקה אותה, היא ההיסטוריה. מצפה בעפולה לצירים. באותם ימים ממש, תושבי הארץ עם בן גוריון עוברים צירים יחד איתה, וממש ביום החמישה עשר במאי 48 כשרה ודוד מביאים לעולם את אברמיק, מביא בן גוריון לעולם, לאחר צירים קשים את המדינה.

שרה פרצ'יק ז"ל - המשך

כשהגיעה לאשדות, עבדה שרה בחקלאות כמו כל החלוצות, לאחר מכן פנתה למתפרה, ידי זהב היו לשרה, דמיון ויצירתיות, ועל זה כותבת שרה'ילה שרון בין השאר: "קחי את הבד, תני לחברה שרה למשש, ואחר כך היא הכל לך תממש – ונאמר תתחדש".

מחלתה של שרה היתה ארוכה וקשה, אך היא בעקשנות, התמודדה עם המכות שניחתו עליה. בכל מפגש איתה אורו פניה לקראתי, ובשיחות איתה בשנים האחרונות, לכשנפגשנו, עוררה את התפעלותי, על רוחה שלא נפלה.

לא פעם אמרתי לה שממנה אני לומדת על פרופורציות, על סדרי עדיפות ועל הזכות לבחור שניתנה לנו.

94 היו מניין שנותיה של שרה על האדמה, ב1908 נולדה, צלחה את המאה העשרים ונפטרה בחמישה עשר לינואר 2002. החמישה עשר לבנה אברמיק וינואר לבתה אביה.

נוחי בשלום על משכבך ותהא נשמתך צרורה בדברי הימים של ותיקי אשדות ומקימיה.

ברוריה שרון
עם כל חברי אשדות